

3. W ramach zarzutu trzeciego skarżąca powołuje się na naruszenie i błędne stosowanie przez Komisję art. 107 ust. 1 TFUE w zakresie w jakim Komisja uznała środki na rzecz Tercas jako mogące być przypisane państwu włoskiemu. Skarżąca twierdzi w tym zakresie, że FITD podjął się dobrowolnej interwencji oraz że twierdzenie Komisji, że Banca d'Italia miał być organem zarządzającym zasobami (jakoby) publicznymi, jest błędne i nie odpowiada rzeczywistym funkcjom banku centralnego powierzonym mu mocą prawa włoskiego. Celem działalności Banca d'Italia jest zapewnienie poszanowania zasad należytego i ostrożnego zarządzania na podstawie kryterium zgodności z prawem i prawidłowości, bez uszczerbku dla niezależnych wyborów podmiotów podlegających jego kontroli. Poza tym konkretne przesłanki interwencji przez organy publiczne, na które powołuje się Komisja w kontekście interwencji na rzecz Tercas nie potwierdzają w żaden sposób wniosków Komisji.
4. W ramach zarzutu czwartego skarżąca zarzuca Komisji naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE w zakresie w jakim błędnie stosowała kryterium prywatnego podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Skarżąca twierdzi, że Komisja nie zbadała czy interwencja FITD spełniała kryterium racjonalności ekonomicznej w świetle czynników skrupulatnie rozważonych przez FITD w ocenie przewidującej różne możliwe scenariusze interwencji. W szczególności skarżąca zarzuca Komisji, iż nie zbadała czy w podobnych okolicznościach prywatny podmiot gospodarczy o porównywalnym rozmiarze co FITD, dokonałby transakcji gospodarczych na podobną skalę co zarzucane funduszowi. Wreszcie wykluczenie zastosowania kryterium prywatnego inwestora do kosztów zwrotu deponentom ich wkładów – jako wyraz obowiązków jakie przyjmuje państwo w swej roli władzy publicznej – nie znajduje uzasadnienia w niniejszej sprawie i jest sprzeczna z najnowszym orzecznictwem Trybunału.
5. W ramach zarzutu piątego skarżąca, przedstawia powody, dla których twierdzi, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie uznając, że środki, których dotyczy decyzja są niezgodne z rynkiem wewnętrznym. Komisja w szczególności dopuściła się błędu uznając, iż obniżenie wartości długu podporządkowanego, przewidziane *ratione temporis* wyłącznie w komunikacie banku z 2013 r., stanowiło podstawowy warunek uznania tego środka za niezgodny z rynkiem wewnętrznym. Komisja w szczególności nie wzięła pod uwagę braku prawnej możliwości udział w kosztach przez wierzycieli długu podporządkowanego. Ponadto Komisja nie uwzględniła faktu, że koszty interwencji zostały już znacząco zmniejszone w ramach podziału obciążeń (*burden sharing*). Zgodność środków z rynkiem wewnętrznym wynikała również z planu powrotu Tercas do rentowności i przyjęcia środków mających na celu ograniczenie domniemanego zakłócenia konkurencji wynikającego z interwencji FITD. W związku z tym skarżąca podnosi również oczywisty brak zbadania sprawy.
6. W ramach zarzutu szóstego skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie oceniła stan faktyczny i dokonała niewłaściwej kwalifikacji prawnej nazywając sporny środek gwarancją w wysokości 30 milionów EUR i traktując go jako równoważnik bezzwrotnej subwencji na rzecz Tercas a zatem jako pomoc państwa.
7. Wreszcie w ramach zarzutu siódmego, tytułem żądania ewentualnego, Tercas powołuje się na naruszenia art. 16 pkt 1) rozporządzenia (UE) nr 2015/1589, ponieważ Komisja wymagała od państwa włoskiego odzyskanie pomocy, podczas gdy środek taki jest sprzeczny z zasadami ogólnymi prawa Unii – pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań i proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 1 maja 2016 r. – Fondo interbancario di tutela dei depositi/Komisja

(Sprawa T-198/16)

(2016/C 222/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Fondo interbancario di tutela dei depositi (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: M. Siragusa, G. Scassellati Sforzolini, G. Faella, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej n. C (2015) 9256 final, z dnia 23 grudnia 2015 r., dotyczącej pomocy państwa SA.39451 (2015/C) (ex 2015/NN);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie w jakim stwierdza element pomocy w środku nr 3 i kwalifikuje go jako taki;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- zarządzenie jakiegokolwiek innego środka, w tym również dowodowego, jaki Sąd uzna za właściwy.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja będąca przedmiotem niniejszej skargi jest również przedmiotem skargi w sprawie Włochy/Komisja, T-198/16 i T-196/16 Banca Tercas/Komisja.

Zarzuty i główne argumenty są podobne do tych podniesionych w obu wymienionych sprawach.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2016 r. – Gfi PSF /Komisja**(Sprawa T-200/16)**

(2016/C 222/42)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Gfi PSF Sàrl (Leudelange, Luksemburg) (przedstawiciel: F. Moyses, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Publikacji Unii Europejskiej z dnia 2 marca 2016 r., decyzji z dnia 16 marca 2016 r. oraz decyzji z dnia 22 kwietnia 2016 r. odrzucającej ofertę przedstawioną przez skarżącą w ramach europejskiego zamówienia publicznego nr 10573 „Opracowanie, utrzymanie, rozwój oraz usługi pomocy w zakresie witryn internetowych opartych na technologii SharePoint oraz usługi redakcyjne na potrzeby rozpowszechniania za pośrednictwem internetu”, opublikowanego w ogłoszeniu z dnia 17 grudnia 2015 r. i dotyczącego jej pierwszej części o łącznej wartości 2 005 704 EUR w ciągu czterech lat;
- zasądzenie od Urzędu na rzecz skarżącej odszkodowania za poniesione straty oszacowane na kwotę 415 000 EUR;
- nakazanie Urzędowi pokrycia kosztów poniesionych przez skarżącą i przez sam Urząd.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty, oparte na naruszeniu obowiązku uzasadnienia oraz naruszenia art. 111 ust. 4 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2015/1929 z dnia 28 października 2015 r. zmieniającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. 2015, L 286, s. 1).
